

Novoroční projev pana premiéra

blogosvet.cz/article/novorocni-projev-pana-premiera-Ypj4K

Jan Hnízdl

Lékař

16:48

700 zobrazení

Premiér Petr Fiala nezklamal, ani nepřekvapil. Jeho novoroční projev byl kompozicí politických frází, planých slibů, hrozeb, povinné dávky optimizmu. Nechyběla klíčová slova: úsilí, utrpení, odpovědnost, sebevědomí, svoboda, demokracie, bezpečnost, obrana, úspory, obnovitelné, zdroje, energie, zastropování, spolu, zvládneme, mír, zbrojení. Víc, než obsah projevu, mě zaujala řeč těla: toporný sed, strnulá mimika, monotónní mluva, trhavé pohyby rukou. Jakoby pana premiéra někdo naprogramoval nebo vodil.

Mezi svátky jsem dostal řadu pozdravů, přání a dopisů. Nad jiné (nikoliv poprvé) mě zaujala úvaha pana Jana Racka. Na rozdíl od politicky korektního projevu premiéra Fialy je to text autentický, moudrý, občanský. S laskavým svolením autora si dovoluji zveřejnit.
Jan Hnízdl

Vážený pane doktore,

děkuji touto cestou za Vámi prezentované názory v uplynulém období a do nového roku přeji hodně zdraví, spokojenosti a pevné vůle.

Níže připojuji moji, jakousi shrnující, úvahu.

S pozdravem

Jan Racek, 30. 12. 2022

V poslední době neustále mluvíme o krizi a těžkých časech. Méně se zabýváme tím, jaké má tato krize kořeny. Přičemž nechceme příliš vidět, že tyto kořeny spočívají v nás samotných.

Život totiž přirozeně ovlivňuje jeden nevyhnutelný faktor – čas.

Tok času je příčinou nejen stárnutí, ale i zkreslování minulosti. Postupně si přetváříme vzpomínky soukromé, ale i naši paměť společenskou. Tak si přestáváme pamatovat třeba i důvody, pro které byl zaveden určitý politický režim.

Před více než třiceti lety, v euforii po pádu komunismu, všichni bez zábran mohli všechno. Každý byl hrdým demokratem, neboť lidé na Západě byli přesyceni strašením o atomové válce a lidé na Východě měli dost šedi a obecného nedostatku. Ocenili jsme, že všeobecné napětí a strach pominuly. Naplno vytryskla úleva a volnost.

Nepříjemné stránky diktatury se ale postupně z paměti vytratily. Jak řekl už Seneca, na to, co se těžko snáší, se příjemně vzpomíná.

Po třech dalších dekádách jsou proto svobodné volby, svoboda projevu a svoboda vůbec, považovány za samozřejmé. Nebo dokonce za obtěžující a nebezpečné.

Tato mentální změna se odehrála postupně a neviditelně. Ani jsme si neuvědomili, že více než svobody si zase začínáme cenit bezpečí. Potřebujeme ochranu před vším možným. I před těmi, kteří říkají něco jiného, než hlásá vláda. Dnes se jim říká dezinformátoři. Dříve takoví lidé byli označováni za nepřátele socialistického zřízení.

V posledních letech tak postupně začaly přibývat zákony, funkce a úřady, v jejichž názvu jsou právě slova „bezpečnost“ a „ochrana“. Jsme totiž líní přemýšlet a rozhodnutí, zda je něco dezinformací nebo pravdou, raději chceme ponechat na úředníkovi namísto, abychom si tu práci dali my sami. K čemu nám dříve stačil zdravý rozum, dnes potřebujeme náповědu napsanou ve směrnici.

Úlevu tedy už necítíme. Otrnulo nám a opět nám imponuje proti někomu či něčemu bojovat. Za pomoci úřadů a právních předpisů.

Právo mít u sebe zbraň si dáváme do ústavy. Do té ústavy, která původně měla bránit svobodu, důstojnost a poklidné soužití lidí.

Nový koronavirus a naše reakce na něj byly jen vyvrcholením nastoupeného vývoje.

Drakonická protivirová opatření nebyla odůvodněna jen vlastnostmi nové nemoci. Jejich potřebné podhoubí tvořily a stále tvoří dva faktory.

Tím prvním jsou informační technologie, čehož dokladem je prostý fakt, že nový virus paradoxně nejvíce postihnul tu nejvyspělejší část světa s nejlepšími zdravotnickými systémy.

Každý lidský vynález je dobrým sluhou, ale může být i zlým pánem. Internet má však jeden primát: nemůžeme jej ovládat ani odhadnout jeho dopady. Lze jím lépe šířit názory včetně tohoto textu. Ale jak jsme se mohli přesvědčit, je prostřednictvím internetu stejně tak možné snadno, anonymně a v rukavičkách brát lidem jejich práva. Bez jakékoliv odpovědnosti.

Zákazy použitelné v praxi jen díky elektronické komunikaci, například zavření škol, vydávali teoretici na základě papírových výpočtů, aniž by si dovedli představit, co způsobují. Šlo o novodobý fachidiotismus, při kterém tito lidé sedící za monitory počítačů snaživě plnili příkazy, které jim nadiktoval.... Kdo vlastně?

Nakonec jsme zjistili, že všechna ta opatření nebyla odůvodněna perfektními vzorečky, ale zkrátka tím, že se v důsledku jedné globální sítě přijímala ve všech státech, a především tím, aby pro veřejnost byla viditelná. Jako jakési chatrné alibi.

Proto druhým, podstatnějším faktorem je právě změněná společenská mentalita, která již nedůvěřuje svobodě.

Proto jsme my všichni přijímali a plnili zbrklá opatření činěná pod tlakem poplašných zpráv na sociálních sítích. Rozhodnutí, která by si politici, odborníci, soudci či novináři před třiceti lety nedovolili ani vyslovit, nám naráz připadala běžná a užitečná.

Neohrabané a masivní politické zásahy do chodu společnosti se výrazně podílejí na vzniku ekonomických obtíží a s nimi spojené rostoucí agresivitě nejen mezi lidmi, ale i mezi státy.

Tato výbušná směs nás může v konečném důsledku přidusit daleko víc než nový virus.

Je výmluvné, že nejprve nás zmateně strašili vědci, teď nás stejně zmateně straší ekonomové a bývalí generálové. Zmateně proto, neboť tito odborníci řeší otázky, které jim nikdy neměly být položeny. Byly zde vlny covidu, nyní mají přijít vlny exekucí, pak vlny migrační a závěrem vlny jaderné. Ve skutečnosti se však jedná o jedinou velkou vlnu diktátorskou.

Pod kotlem zapaluje také neomarxistická ideologie politické korektnosti, která chce ze společnosti odstranit všechny údajné nechutnosti. Její šířitelé nám říkají, že o tom, co je krásné, má opět rozhodovat neomylná strana nebo vůdce. Nikoliv my sami.

Nechat se omámit rozdělením společnosti na „my“ a „oni“ s tím, že my zcela jistě patříme na tu krásnou stranu, je pohodlné.

Pohodlné proto, že je mnohem snadnější měnit svět okolo než měnit sebe samotného.

Avšak v minulosti se mnohokrát stalo, že ti, kdo jsou dnes „my“, mohou za dalších třicet let být „oni“. Ti, kdo dnes jsou dezinformátoři a zrádci, mohou být jednou považováni za hrdiny.

Budeme-li si stokrát jisti svojí pravdou, mějme proto na paměti tuto dějinnou lekci.

Jakkoliv se totiž dnešní pravda zdá být samozřejmou, může se se stejnou samozřejmostí stát jednoho dne lží.